

Бабёр з белай плямай

Бух! Бярвенне, якое Бабёр толькі што падкаціў да ракі, крутанулася, стукнулася аб бераг і панеслася прэч, быццам вельмі спяшалася на важную сустрэчу. Бабёр кінуўся следам па сухой палосцы зямлі, але плынь ужо падхапіла здабычу, падкінула на белым грабенчыку і схавала за паваротам. Бабёр сеў на заднія лапы, насупіў нос і сказаў: «Я ўсё роўна зраблю плаціну». Каля яго круглай хаткі мусіла з'явіцца ціхая заводзь, дзе вада не штурхае берагі і не балбоча без перапынку.

Бабёр быў вялікі, каштанавы, з белай плямай на шырокім хвасце. За гэтую пляму суседзі часам клікалі яго Бабром з белай плямай, хоць сам ён лічыў, што гэта зусім не мянушка, а сур'ёзная адзнака. Ён агледзеў раку, выбраў месца ніжэй ад хаткі, дзе берагі стаялі бліжэй, і пацягнуў ад паваленага алешніку другое бярвенне. Гэта ён паклаў папярок вузкай выемкі, а побач падсунуў яшчэ два.

Спачатку рака толькі аблізвала
бярвенні і нібыта разважала, ці вартыя
яны яе ўвагі. Потым яна засмяялася
булькатаннем, пралезла пад ніжнім
бярвеннем і пацягнула яго. Адно
палена паехала, другое перакасілася,
трэцяе зрабіла нязграбны паварот.
Бабёр упёрся плячыма ў крайняе, але
не стаў лезці ў бурліваю ваду. Ён
адпусціў лапы своєчасова, і рака
панесла ўсе тры бярвенні разам, нібы
доўгую драўляную качку.

Бабёр вярнуўся да хаткі, пагрыз кавалачак кары і пачаў думаць. Ля самага берага, там, дзе вада была неглыбокая, ляжалі вялікія гладкія камяні. Паміж двума камянямі затрымаліся тры сухія галінкі, а на адной вісела жоўтае лісце. Яны не плылі, хоць вада цягнула міма іх травінкі і дробныя трэскі. Бабёр глядзеў на сваю хатку і не заўважыў гэтага. Затое белая пляма на яго хвасце мільганула, калі ён павярнуўся да камянёў.

Ён вырашыў паспрабаваць інакш. Знайшоў кароткае тоўстае бяровенне, падкаціў яго да самай водмелі і паклаў канцом на плоскі камень. Другі канец яшчэ не паспеў легчы на бераг, як плынь падняла яго і пачала варушыць. Бабёр падсунуў плячо, бяровенне паслухмяна спынілася на імгненне, а тады саслізнула з каменя і паплыло. Але цяпер Бабёр убачыў: камень не даў яму знікнуць адразу. «Дык вось хто тут галоўны», — прамовіў ён камяням.

Бабёр пабег да суседзяў. На пясчанай касе Выдра Лада сушыла цёмную поўсць, перакочваючыся з боку на бок, а на высокім карчы стаяла Чапля Ружа, шэрая і важная, як вартавая вежа. «Мне патрэбныя не лапы, што хапаюць ваду, а сябры, што ўмеюць рухаць камяні», — сказаў Бабёр. Лада выцерла вусы. «Камяні? Нарэшце праца, дзе можна не баяцца падрапаць бяровенне». Ружа стукнула дзюбай па карчы. «Я знайду дробныя, каб заткнуць шчыліны».

Утраіх яны пайшлі ўздоўж берага. Бабёр выбіраў камяні не самыя вялікія, а тыя, што мелі плоскі бок і не хісталіся на зямлі. Лада ўпіхала іх плячом да водмелі, Бабёр падрульваў хвостом і лапамі, а Ружа прыносіла ў дзюбе каменьчыкі, круглыя, як арэшкі. Усе камяні яны склалі ля вузкай выемкі і зрабілі нізкі, але шырокі падмурак. Бабёр некалькі разоў адыходзіў, прыжмурваўся і перастаўляў камень, калі бачыў, што той ляжыць крыва.

Цяпер Бабёр прынёс новыя бярвенні ад алешніку. Ён не кідаў іх насустрач плыні, а клаў адно за адным на камяні, пачынаючы з берага. Лада трымала край лапамі на сухой водмелі, пакуль Бабёр прыціскаў яго яшчэ адным каменем. Ружа засоўвала ў маленькія прамежкі глей і гнуткія галінкі вярбы. Першая вада прасачылася між бярвенняў тонкімі струменьчыкамі. Бабёр не засмуціўся: ён абышоў плаціну з берага і запомніў кожную шчыліну.

Да вечара за плацінай ужо сабралася невялікая гладкая лужына. У ёй адбілася хатка Бабра, толькі круглая і дагары нагамі. Але рака не збіралася здавацца. Яна знайшла нізкае месца каля правага краю, пачала падмываць глей і выдзьмула адтуль дзве галінкі. Бабёр паспеў пакласці папярок шчыліны плоскі камень, аднак з-за павароту раптам выплыла вялікае старое бервяно. Яно круцілася, пыхкала бульбамі і неслася проста ў плаціну.

«Яно разваліць усё!» — крыкнула Лада. Бабёр ужо хацеў адкаціць свае бяровыя назад, каб выратаваць хаця б іх. Але ён убачыў, што вялікае бервяно тоўстым канцом ідзе якраз да нізкага краю, дзе рака прарывалася. «Не чапайце яго! Адыдзіце ад вады!» — загадаў ён. Усе адступілі на сухі бераг. Бервяно ўдарыла ў каменны падмурак, падскочыла, затрымалася між двума першымі бяровымі і цяжка легла на шчыліну. Бабёр імгненна падкаціў да яго плоскі камень, Лада падсунула яшчэ адзін, а Ружа зашчапіла глеем апошні вузкі праход. Вада наляцела, пацягнула, націснула — і плаціна вытрымала.

Рака яшчэ доўга шапацела каля новай перашкоды, але ўжо не магла забраць ніводнага бяргвення. Яна абцякала камяні, пераскоквала цераз верх тонкімі струменямі і паволі напаўняла прастору ля хаткі Бабра. Невялікая лужына расцягнулася, стала роўнай, глыбейшай і ператварылася ў сапраўдную заводзь. На яе гладкай вадзе плаваў жоўты ліст, той самы, што раней трымаўся між камянямі.

Лада легла на цёплы камень і паглядзела на плаціну. «Дык вось навошта ты так доўга прыжмурваўся», — сказала яна. Ружа ўважліва агледзела бяргвенні і кіўнула. Бабёр падышоў да хаткі, дакрануўся хвостом да спакойнай вады, і белая пляма адбілася побач з круглым уваходам. Потым ён вярнуўся да плаціны, паклаў зверху апошнюю вярбовую галінку і задаволена прысеў на беразе.

Дабранач.

Створана з любоўю ў TuckBook

Пасля казкі

ГАЛОЎНАЯ ДУМКА

Сделать паузу, вздохнуть и выбрать одно маленькое брёвнышко.

ПАГАВАРЫЦЕ ПАСЛЯ ЧЫТАННЯ

После чтения спросите ребёнка: какая часть истории была самой тёплой или смелой сегодня?

А ЗАЎТРА...

На раніцу Бабёр заўважыў, што ў новай заводзі нехта пакінуў на вадзе маленькі плыт з чароту.

Бабёр з белай плямай

Персанальнае выданне TuckBook

tuckbook.app

Асобнік ТВ-429-7В11А65С2А

Бабёр з белай плямай

Бабёр марыць зрабіць каля хаткі ціхую заводзь, але хуткая рака раз за разам забірае яго бяровенні. З дапамогай Лады і Ружы ён знаходзіць спосаб пабудаваць моцную плаціну.

7 хвілін чытання

TuckBook

ТВ-429-7В11А65С2А